

Krönika

Historien går igen

Örebro-Kurirens Pelle Blohm har varit med om spelaromröstningar och tränarbråk i ÖSK tidigare

Jo, jag vet att locket är pålagt, allt är utagerat och sakerna ska skötas internt utan insyn från den så kallade allmänheten. Men som den irriterande rätta jag är skulle jag vilja lyfta lite på det där locket igen.

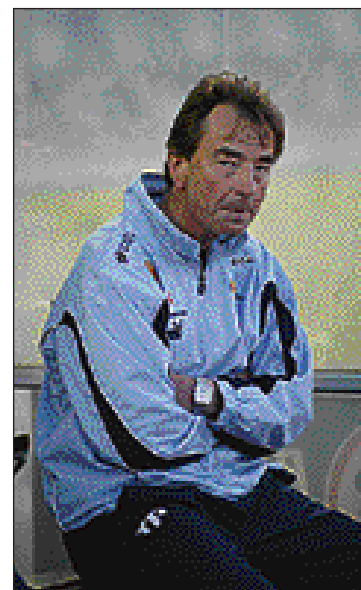
Det är ju nämligen så att mönstret från fotbollshistorien går igen. Det ser alltid likadant ut när det dyker upp konflikter i fotbollsklubbar.

Man går in i grottan, stänger öppningen med stora stenbumlingar och låtsas som om ingenting hänt. Massmedia har missförstått allt trots att spelare, visserligen anonyma, uttalat sig om stora sprickor i relationerna mellan tränarduon och spelarna. Vi står enade och kramar varandra i omklädningsrummet är budskapet.

Men i och med att jag tror på den utmålade sprickan så väntar jag bara på nästa steg i processen. Vilka ska bli syndabockar i dramat? Om styrelsen går på tränarnas linje efter säsongen blir det ett par utvalda spelare som får ta pisk och flytta från klubben. Här kan det första offret Peter Furuseth Olsen redan vara utvalt. Om spelarna verkligen är starka och någorlunda enade och får styrelsen på sin sida då ryker Stefan Lundin och Per Olsson i början av november. Hur det slutar kan denna gång även handla om ekonomi förstås. Men som sagt, mönstret känns igen och varje svensk fotbollsklubb på vilken nivå som helst har vandrat denna trista, jobbiga väg någon gång i historien. Oftast flera gånger, och inget lär man sig av erfarenheten från förra tillfället.

Det har ju snackats om en omröstning angående Stefan Lundins vara eller inte vara som fått olika resultat på olika ställen men någonstans läste jag åtta för tränaren Rolf Zetterlund och resten emot. Det är ett bra mycket bättre resultat än när jag spelade för ÖSK 1991, då mullrade det i truppen under hela våren. Spelarna mådde mycket dåligt, det fanns få utrymmen till skratt men desto fler till tårar. Vissa spelare var ordentligt psy-

kiskt

Tränarcirkus. Kurirens krönikör Pelle Blohm skriver utifrån egen erfarenhet om turbulenta tider i ÖSK: "... mönstret känns igen och varje svensk fotbollsklubb på vilken nivå som helst har vandrat denna trista, jobbiga väg någon gång i historien. Oftast flera gånger, och inget lär man sig av erfarenheten från förra tillfället". Tränaryrket är hårt och de flesta som vågar sig på yrket får uppleva både upp och nergångar. Fr.v översta raden: Stefan Lundin, Pelle Olsson, Rolf Zetterlund, Tom Prahl. Nedersta raden fr.v. Patrick Englund, Hasse Backe och Richard Money. FOTO: SCANPIX

nedtryckta. När sommaren kom blev situationen ohållbar för spelartruppen och det började snackas om tränarbyte. Spelarrådet där jag satt på en reservplats som fjärde man började mötas och prata om strategier. Det slutade med en omröstning där tre spelare ville ha kvar tränaren. Resten som borde ha varit runt tjugo man om truppen bestod av tjugotre spelare ville ha bort honom och det genast. Det var när vi framförde detta till ett par styrelsemedlemmar på en tipscupresa i Israel som maktkampen och processen satte igång på allvar.

Till oss sa styrelsens representanter att detta inte fick fortsätta och att de här personerna skulle ta tag i det, dom var medvetna om problemen. Det gick en tid och vi spelare trodde på en förändring. Men

plötsligt en dag innan en träning beordrade tränaren hela spelartruppen ut på Eyravallens gräs. Där blev vi placerade i en lång rad på den gamla avbytarbänken av trä, därefter började inkvisitionen. Tränaren gick från spelare till spelare och frågade om just han ville ha bort honom från tränarposten.

Hur många vågar då stå upp för sina åsikter?

Inte många och man kan inte klandra någon för det. Det är få som har den positionen att dom kan ställa sig upp och tala om sanningen. Jag var livrädd men harklade ur mig några kritiska rader, ett par andra gjorde det samma men kontentan av mötet blev att det inte fanns någon grund för att ta resultatet av omröstningen på allvar för det stämde inte enligt tränaren. Men för oss spelare var ingenting förändrat. Sommaren gick, hösten kom och nästan alla mådde precis lika dåligt som tidigare. Styrelsen sa ingenting utåt, höll allt internt och så en dag fick jag ett samtal till mitt jobb som gjorde mig

stel av kylan i leveransen.

Klubbens ordförande hade gått omkring och sagt att jag var en av uppvigglarna till turbulensen i ÖSK. Jag som var 24 år, ordinarie i laget men rätt orutinerad efter enbart tre säsonger i allsvenskan skulle alltså vara en drivande motor i detta haveri. En kille till plockades fram, han hamnade i tidningarna och blev avrättad av klubben, jag klarade mig från det. Men två syndabockar var utplockade, nu var det "business as usual".

Alla fotbollsintresserade i hela stan visste att något var kraftigt fel i ÖSK men ändå hände ingenting. Varför drar jag nu fram detta till ytan? Jo, därför att även om det säkerligen är massor i denna historia som inte kan liknas med vad som hänt nu så är det ändå stora delar som liknar varandra. Tissel och tassel på stan, rykten om oro, glädjelösa spelare, hemliga möten, omröstningar, bulvaner som sprider budskapet om spelare som mår dåligt. Och så den stora smällen med dementier, allt tystas ner, hålls internt, spelare som trycker

på "rewind" och påstår att allt är lugnt och vi står enade i stormen, allt var ett stort misstag och ett missförstånd. Jag gillar inte detta, det är bättre att lyfta fram problemen och erkänna felen och därefter bearbeta dessa. Då slipper man ytterligare spekulationer i ämnet, folk på stan kan sluta gissa och bilda sina egna sanningar.

Att sluta sig, hålla agendan hemlig leder åt helt fel håll och odlar myter och ytterligare missförstånd. Jag föredrar öppenhet, ut med så mycket som bara går till offentligheten när det kommer till klubbens angelägenheter så länge som det inte är personligt kränkande. Vi måste bli bättre på att behandla kontroverser, skilja sak från person och kunna diskutera fram lösningar utan personlig prestige. Men jag är rädd att denna historia slutar som så många andra. De utvalda oroshärdarna plockas ut från gruppen och skickas till Sibirien. Resten fortsätter som vanligt som om ingenting har hänt.